

Comentaris del text "Els factors polítics". Juny 2007

COMENTARI 1

Tot seguit anem a veure el comentari d'un text extret d'Esti Amorrortu, d'un informe sobre les llengües del món.

Primerament anem a analitzar els aspectes més destacats de la **coherència**. Així, el tema del text és com els factors polítics han derivat al llarg de tota una tradició colonitzadora en la pèrdua de moltes llengües. Aquesta idea principal juntament amb la resta configuren el resum: la causa política és la principal de la pèrdua de moltes llengües arreu del món. Els fets que més han contribuït a aquesta desaparició han sigut la colonització que ha comportat una extensió i implantació de cultura, costums i organització per al territori conquistat i, per altre costat la formació dels estats d'Europa que van seguir la concepció de "un estat, una llengua" que va produir la marginació de moltes llengües als usos formals. Davant d'açò els governs tracten d'implantar mesures que decidiran el futur de moltes llengües, siguin oficials o no.

El text es pot estructurar quant a l'estructura externa en un títol temàtic que ja anticipa i recull el tema del text, i quatre paràgrafs; quant a l'estructura interna podem diferenciar tres parts de manera clara: la introducció (línia 1-2 fins "món") amb què es comença el text i on es recull el tema que més tard es desenvoluparà: la política com conseqüència fonamental de la pèrdua de moltes llengües; el desenvolupament (de la línia 2 fins la 17) que recull i explica de manera detallada els fets que més han afectat i cuestionat la diversitat lingüística, destacant com a bàsics la colonització i la configuració dels estats europeus i la conclusió (de la línia 18 fins la 21) amb què es tanca el text, proposa i comenta l'actuació dels

governos davant aquesta situació lingüística, que seràn els que tenen en la seua mà el futur de les llengües.

Pel que fa a l'estructura temàtica podem determinar que és anticlimàtica per trobar-se el tema al començament del discurs. I la progressió temàtica és de tema constant perquè el tema és el mateix al llarg de tot el text encara que s'hi vagen afegint temes nous com l'argument de la importància del procés colonitzador.

Una vegada comentada la coherència textual passem ara a treballar els aspectes més significatius de l'**adequació**.

L'àmbit d'ús del text és l'acadèmic ja que el seu caràcter és didàctic encarat a l'aprenentatge, a informar el lector, així correspon amb un text especialitzat (gènere), és un informe sobre les llengües del món.

Podríem determinar que el seu registre és l'estàndard, el neutre i supradialectal que el podríem relacionar amb el receptor ample al qual va dirigit. Estem clarament davant un text expositivo-argumentatiu, ja que es combina l'exposició d'informació objectiva, clara i organitzada amb l'argumentació, informació subjectiva que aporta l'autor. Cal remarcar que en aquest fragment predomina de manera clara l'exposició (cosa habitual en un text especialitzat) amb què es vol informar al receptor, donar-li informació de la desaparició de moltes llengües així com també de les seues causes. L'argumentació es manifesta poc al text, només a la part final (on tampoc és massa explícit l'autor). Aquesta objectivitat es justifica també amb el fet que l'autor no siga una persona individual sinó una organització, la UNESCO.

Així, la finalitat del text serà, tenint en compte el tipus de text, informar el possible lector d'aquest procés cultural tan important, així com de les

possibles solucions que poden decidir els governs. També podríem dir que en menys mesura pretén orientar l'opinió del lector.

En relació amb la finalitat podem observar les següents funcions lingüístiques al text: la funció referencial, que és la predominant, perquè és clara l'aportació d'informació objectiva, clara i precisa del tema tractat, la pèrdua notable de moltes llengües i la funció apel·lativa, perquè encara que no trobem marques explícites al text que ho corroboren, no hem d'oblidar que el tipus de text davant el qual ens trobem ni la seua finalitat.

Pel que fa a les possibles veus que apareixen al text, a la polifonia, podem destacar quant a la realitat externa l'autor model que deu ser una organització (per tant, no és un autor individual) preocupada i interessada per la cultura de tot el món; el lector model que és tota persona interessada pel tema que s'anime a llegir el text; l'autor real, que és el centre UNESCO de Catalunya, una organització, i el lector real que seria jo mateixa.

Una vegada analitzada la realitat externa passem ara a la realitat interna. Pel que fa a la presència de l'emissor (narrador) o del receptor (narratari) així com d'una tercera veu (enunciador) cal destacar que no es troba cap marca al text, cosa que, sens dubte, es deu a una clara intenció de donar objectivitat, un caràcter general i universal al discurs. I s'explica amb la procedència del text així com també amb el seu autor, que no és un jo individual sinó una funció, una organització.

Aquesta absència d'emissor al text fa que els procediments modalitzadors, els quals marquen la subjectivitat del text, siguin quasi inapreciables. Només podem destacar com significatius el lèxic valoratiu amb el qual aquesta organització valora allò que diu, com l'adverbi "dràsticament", els adjectius "poderosos", "prestigiosa", "exclusiu", "significativa" o els substantius "prestigi" o "pressió".

Podem afirmar doncs que és un text molt poc marcat per l'emissor cosa que denotaria un clar predomini dels recursos impersonals, que serveixen per donar objectivitat, un caràcter universal i general a allò que es diu, però que en aquest cas tampoc està tan marcat. Destaquem l'ús de subjectes genèrics com "els governs" (línia 18).

Abans de passar a la cohesió, cal destacar que el canal del discurs és l'escrit, la qual cosa fa que el text siga preparat, elaborat previament, que l'espai i el temps no siguin compartits per emissor i receptor i que estiga caracteritzat per l'unidireccionalitat.

En tercer lloc passem a estudiar els trets més importants de la **cohesió**, tant gramatical com lèxica.

La modalitat oracional predominant al text és l'enunciativa ja que és clara l'exposició d'informació clara, objectiva i organitzada al llarg de tot el discurs.

Els connectors són un altre mecanisme de cohesió gramatical que organitzen i structuren les idees del text. Destaquem com més significatius el connector d'addició "a més" (línia 19), el connector concessiu "tot i que" (línia 15) i el connector causal "a causa de" (línia 18).

En quant a la disposició tipogràfica i textual podem destacar l'ús de la ratlla amb valor explicatiu a la línia sis o amb valor també explicatiu però ací a mode d'enumeració dels diferents àmbits a la línia quatre i cinc, i l'ús de les cometes a la línia nou, que recull una expressió que no és de la propia organització que ha escrit el text (cita textual).

Pel que fa a l'ús dels pronoms remarcarem l'ús del pronom "això" de la línia 13 amb què es vol fer referència a allò que s'ha dit abans (la colonització, els colonitzadors i l'ús de les llengües dels països colonitzadors als àmbits formals).

Quant a la cohesió lèxica, el lèxic ens fica en contacte amb l'esfera de la realitat de la matèria que aborda el text: la desaparició de moltes llengües per causes polítiques. Podem marcar les repeticions de "llengües" (1, 3, 12, 13, 19), de "colonització" (13, 15) que responen a una clara intenció de l'autor per marcar-les i així fixar l'atenció del lector en elles. La família lèxica de colonització amb la paraula colonitzadors o el camp semàntic de les llengües: oficials, assimilació lingüística, llengües europees, llengües locals, ...

Per últim vaig a fer una valoració crítica del text que ens ha ocupat. El text aborda un tema actual, encara que reavivat pels interessos dels polítics i no per la recuperació d'una cultura i costums pròpies.

És un tema d'interés general perquè afecta tant els estats que d'una manera o d'altra han perdut la seua llengüa com els països colonitzadors que van imposar la seua tradició cultural.

El text m'ha paregut interessant, tot i que, el fet que siga tan expositiu, que no estiga marcat per una visió personal i una clara implicació al lector fa que el text perda molt.

Aquest discurs es limita a exposar els fets d'aquesta important i significativa pèrdua lingüística des d'un punt de vista objectiu i imparcial.

Jo pense que la desaparició de llengües i la seua substitució per altres deu ser un tema molt important i delicat per als governs i en què no es deuria manifestar els interessos dels polítics. Així, sinó s'aborda amb una certa objectivitat i tractant de deixar de banda certs pensaments no es solucionarà el problema, perquè ara els causants no seràn els colonitzadors sinó els polítics i els interessos, que en definitiva, són el mateix.

Puntuació obtinguda: 7

COMENTARI 2

A. Capacitat d'anàlisi i síntesi del text

Aquest text, extret d'un informe de la UNESCO sobre les llengües del món, el podem resumir de la manera següent: els factors polítics són la causa de la pèrdua de la diversitat lingüística, prova d'això són la colonització d'Amèrica i Àfrica on es va imposar l'ús de les llengües europees i la extensió del concepte "un estat, una llengua" que afectà les llengües minoritàries. La colonització va ser diferent segons la zona, però en tots els casos els colonitzadors van imposar la seua llengua. Actualment, les llengües també estan afectades per les decisions polítiques.

El tema del text és la pèrdua de les llengües.

Pel que fa l'estructura externa trobem un títol "factores polítics", un text dividit en quatre paràgrafs i la informació sobre la font de la qual s'ha extret.

En quant a l'estructura interna podem agrupar els diversos paràgrafs en tres parts. La introducció es correspon amb el primer i el segon paràgraf del text en que l'autor ens introdueix en el tema afirmant que són els factors polítics la causa de la pèrdua de les llengües. A més, cita dos fets que exemplifiquen açò, aquests són la colonització del "nou" món per part dels europeus i la creació d'estats a Europa. La segona part abarca des de la línia 13 fins a la 17, en que l'autor explica quines són les conseqüències de la colonització, és a dir, la pressió política per deixar de parlar les llengües autòctones.

La conclusió la trobem a l'últim paràgraf en que l'autor diu que les decisions són les que afecten l'estatus de les llengües.

La tesi del text és que les decisions polítiques són la causa de l'estatus de les llengües i de la pèrdua d'aquestes com que la tesi es troba tant a l'inici com al final del text, podem dir que l'estratègia argumentativa és la circular.

Els arguments que aporta l'autor per defensar la seua tesi són exemplificadors i es basen en arguments històrics. Pel que fa a la isotopia, és a dir, els mots vinculats amb el tema, podem citar: "colonització", "llengües", "estat", "assimilació lingüística", "mesures polítiques", etc.

B. Comentari crític

B1. Caracterització del text

L'àmbit d'ús en que s'ha generat el text és l'administratiu, ja que es tracta d'un informe de la UNESCO.

El gènere discursiu que l'autor ha fet servir és, per tant, l'informe, ja que té la finalitat de donar a conèixer quines són les causes de la pèrdua de les llengües o del seu major o menor prestigi i guiar la seua opinió.

La tipologia textual és la d'un text expositiu, ja que dóna informació de forma clara. No obstant, també podem dir que es tracta d'un text argumentatiu i defensa una tesi. És, per tant, expositivo-argumentatiu.

Pel que fa a la varietat lingüística, podem dir en primer lloc que no trobem cap possessiu ni cap terminació verbal que ens indiquen la seua pertanyença a la varietat diatòpica oriental u occidental de la llengua, ja que es tracta d'un text formal. En segon lloc, pel que fa a la varietat diacrònica tampoc podem dir res excepte que es tracta d'un text escrit en la llengua actual pròpia del segle XXI. En tercer lloc, tampoc no podem senyalar res sobre la varietat diastràtica o social. Per últim, la varietat diafàstica, es

caracteritza per l'ús d'un registre formal propi de l'àmbit d'ús en que s'escriu i del gènere discursiu emprat.

La funció lingüística predominant és la referència, ja que exposa fets i arguments.

En quant a la modalitat oracional, és a dir, la posició que pren l'autor davant el lector és l'enunciativa "els factors polítics són els més esmentats..." (línia 1).

En quant a la modalització, trobem alguns adverbis valoratius com "dràsticament", adjectius com "prestitiosa" i "significativa" (línia 7) i substantius com "pèrdua" (línia 7). Malgrat això, no es tracta d'un text molt subjectiu, ja que no trobem cap díctic que indique la presència de l'emissor, així, podem dir que l'autor pretén mostrar informació de forma objectiva mitjançant la impersonalització, prova d'això és la primera oració del text en que ofereix una opinió general allunyant-se així de donar opinions personals: "els factors polítics són els més esmentats..." (línia 1)

Pel que fa a la cohesió lèxica podem citar la relació entre l'hiperònim "nou" món i els seus corresponents hipònims "Amèrica del Nord" i "Amèrica del Sud". També podem citar l'ús de sinònims contextuals com "poderosos", "ocupants" i "colonitzadors" a les línies 6 i 17 que donen riquesa lèxica al text. A més, també trobem repeticions de paraules com "colonitzadors" (línies 12 i 17), "llengües" (línies 1, 2, 13, etc.). No obstant, són repeticions relacionades amb la colonització i la llengua.

Pel que fa a la cohesió gramatical podem destacar una anàfora a la línia 10 que fa referència al que s'ha dit amb anterioritat: "aquesta política", així com l'el·lisió de "aquests territoris" en la línia 16: "tenen en comú...". Podem citar en aquest punt els connectors de distribució emprats com "d'una banda" (línia 2), d'addició com "a més" (línia 9), d'oposició "sinó que" (línia 11) i de conseqüència "per tant" (línia 20), així com els índexs gràfics: els guionets

per a introduir explicacions en les línies 4 i 5 i l'ús de les cometes a la línia 2 per remarcar la paraula "nou".

B2. Valoració personal

Pel que fa a la meua opinió, crec que l'autor aconsegueix exposar els fets de forma clara i objectiva al mateix temps que convenç sobre la validesa de la seua tesi, ja que en intentar donar informació de manera objectiva, dóna major credibilitat al text. Pel que a mi respecta estic completament d'acord amb l'autor, la política influeix en gran mesura sobre les llengües, no hi ha més que recordar quan el castellà ens va ser imposat als valencians, fent que la nostra llengua passara a ser desprestigiada en l'àmbit d'ús formal i administratiu i passar a utilitzar-se en l'àmbit familiar, fins que finalment amb la democràcia, la nostra llengua va aconseguir normalitzar-se recuperant els àmbits d'ús perduts.

No obstant, sempre hi ha llengua que no es normalitzen i que acaben perdent-se a causa del domini dels colonitzadors. Per sort, aquest no és el nostre cas i no deixarem mai que això ocorrega. Ha hem aconseguit molt, però encara queda molt camí per recórrer.

Puntuació: 7

COMENTARI 3

El text que anem a comentar és un extracte de l'"Informe sobre les llengües del món. Síntesi". El tema tractat, els factors polítics com a causa de la pèrdua de les llengües, es tracta d'un ítem força analitzat. Llegir aquest

text no deixa de dur-me, tant si ho vull com si no, a la ment la discriminació de la nostra llengua front al poble conqueridor, i més encara ara que s'han complert els 300 anys del fet que marcar l'inici d'una repressió, les marques de la qual perduren fins als nostres dies. Però açò ho tractarem en la conclusió ara ens centrarem en l'anàlisi del text objectivament.

El tema, que ja l'hem esmentat prèviament, es situa ja no tan sols al títol, el qual és temàtic, sinó que apareix a la primera frase del text, donant al mateix una estructura analítica. La seua progressió temàtica és, així mateix, linial, amb la clàssica estructura tema-remà que enllaça una idea principal amb la secundària i converteix de la secundària una nova idea principal que va conduint el text amb la progressiva aparició d'idees.

Abans de parlar del seu esquema organitzatiu cal fer un bon resum del text. És un tema molt debatut el fet de que els factors polítics estan fortament relacionats amb la desaparició de les llengües autòctones de les zones conquerides. Aquesta desaparició de la diversitat lingüística es deu fonamentalment a la colonització opresora i a la instauració del concepte "un estat, una llengua". Amb diferents mètodes i fórmules es va aconseguir el mateix propòsit, subjugació lingüística dels conquerits. És per això, que en l'actualitat els governs tenen cura de dictar unes lleis favoridores de la conservació de la llengua.

Analitzem ara l'estructura externa i el seu esquema organitzatiu. El text està dividit en quatre paràgrafs que coincideixen amb els quatre blocs d'idees principals. Podem dividir-ho així:

Bloc idea 1. Primer paràgraf: els factors polítics són esmentats com a causa de la pèrdua de llengües (enunciació del tema).

Idea secundària: la colonització del nou món va imposar les llengües europees.

Bloc idea 2. Segon paràgraf: la creació d'estats a Europa va imposar l'estructura "un estat, una llengua".

Idea secundària: es dóna un ús exclusiu per a les funcions formals de la llengua dominant.

Bloc idea 3. Tercer paràgraf: la colonització podrueix una pressió política al factor lingüístic.

Idea secundària: per diferents mètodes s'assoleix la subjugació i l'assimiliació de la llengua autòctona.

Bloc idea 4. Quart paràgraf: els governs adopten mesures polítiques que afecten el futur de les llengües (és una mena de conclusió referent a tots els factors que condicionen l'evolució històrica anterior.

Analitzades les idees i la seua estructura anem al propòsit del text. Es tracta d'un text divulgatiu amb una clara intenció i finalitat informativa. El seu punt de vista és completament objectiu, açò, entre altres coses que veurem més endavant, ens dóna la clau de la seua estructura, la qual és pura i és expositiva.

Abans d'entrar a la seua caracterització com a text expositiu anem a analitzar el canal i el codi. El canal és escrit i més que mai, en un text com aquest indica major correcció i un ordre del text que, com veurem més endavant, està fortament cohesionat: té una coherència ben mantesa. En quant al codi, es parla d'un català estàndard, la varietat diatòpica del qual no pot veure's al text, tot i que fou editat a la secció de parla oriental de la nostra llengua. La varietat diastràtica és clarament culta i és que el text va dirigit a un tipus de receptor concret que busca la temàtica per un interès temàtic al llibre, açò igualment condiona el fet que la seua variant diafàsica siga la d'un llenguatge tècnic, propi dels textos divulgatius especialitzats.

Introduït i adequat el text, cal progressar a la coherència, la qual es correspon amb les tècniques pròpies d'un text expositiu que és, a més, en aquest cas, especialitzat. Per tal de fer-ho seguidament del seu anomenament anterior i pel fet de ser un recurs bàsic començarem per l'ús de tecnicismes: "diversitat lingüística", "colonització cultural", "funcions formals", "llengües estatals"..., entre d'altres.

Una altra característica molt important és l'ús d'un llenguatge objectiu. L'objectivitat s'assolix amb l'ús de l'omissió de d'ixis personals o socials al text, de manera que hi ha una impersonalització narrativa que manca d'opinió de l'emissor. Açò es completa amb la manca de lèxic valoratiu i l'ús de la tercera persona de mode indicatiu, ja que el mode indicatiu és el mode verbal de l'objectivitat.

Una altra característica dels textos expositius és l'ús de la modalitat oracional enunciativa, preferiblement, en la variant afirmativa. En quant a la funció del llenguatge ha d'ésser la referencial.

Tot i que ho veurem seguidament, no anem a deixar de costat que els connectors són un recurs fonamental del text expositiu, sobretot els explicatius que puntualitzen la informació i també els causals i consecutius. Els exemples els citarem a la cohesió.

Acabant ja amb la coherència haurem de dir que el llenguatge d'un text d'intenció informativa ha de ser clar i no donar lloc a circumloquis, paradoxes o inversions de l'estructura bàsica de l'oració (SVO).

Com a altre tipus de recurs, anomenem els paralingüístics com ara els guions, la funció dels quals és una acotació per fer una incidència informativa i les cometes, que destaquen expressions literals de forma normativa.

Donem pas ja a la cohesió. En un text expositiu, l'ús de connectors és fonamental. Poden trobar-se de diferent forma: interoracionals, que

organitzen la informació dins l'oració. Estan els additius com "i", "a més", els contrastius com "sinó" i els explicatius com "per tant" i consecutius com "a conseqüència", que ha hem dit, tenen un paper especialment important en els textos expositius. Després tenim els connectors intertextuals, els quals s'encarreguen de distribuir i ordenar la informació al text. Podem citar: "d'una banda" (línia 2), "Arran d'això" (línia 13) o "A causa de" (línia 18).

Altre punt de la cohesió és l'aspecte d'una prevalència d'un tipus de temps verbal, el que veiem al text un present atemporal històric, característic dels textos expositius, en indicatiu, com hem dit prèviament.

També trobem altres recursos de cohesió com els referents espai-temporals. Espai ("arreu del món", "Europa", "Amèrica") i temporals ("històricament", "actualment").

Hi ha també una abundància de camps semàntics com el de la llengua ("lingüístic", "oficials", "llengües estatals"...) o de espais ("Amèrica", "Europa", "Àfrica"...). Hi ha també famílies lèxiques com: "llengua", "lingüístic" i "llengües" o "colonitzadors", "colonització", "colònies"... Un altre fet important és la selecció enciclopèdica a tot el text que apel·la als coneixements sobre la submissió lingüística.

Hi ha la repetició de la paraula "llengua" o "llengües" i "política".

També hi ha procediments de catàfora com la de la línia dos: "dos fets (...)" referent a la posterior explicació de les causes de la colonització lingüística, i l'anàfora, com la de la línia 7 "això", referent a l'enunciat anterior de la colonització.

Adequat, cohesionat i amb coherència explicada, anem a passar al pla subjectiu del comentari, la valoració personal.

Com he començat dient, aquest text exposa un tema força conreat. I és que, des de la insistència romana en la implantació del llatí fins a l'actual globalització de l'anglès sense deixar la nostra pròpia apocalipsi lingüística

amb Ferran VII, tots els polítics i governants han sabut que la millor forma de subjugar un poble és deixar-lo orfe de cultura i arrels i, aquesta feina, s'aconsegueix de forma òptima amenaçant-li la mare de les seues evolucions històriques: la llengua.

La varietat lingüística de la que parla el text que s'ha fet destrossa, és un tresor cultural que hauria de ser preservat com a patrimoni històric. El símbol indentificatiu d'un poble és la seua llengua, "un estat, una llengua" és ben cert. ¿Per què, sinó, hi ha governants tan entestats en diferenciar el català del valencià, tots dos variants diatòpiques d'una única llengua (la nostra)? És una forma de crear un cisme entre les cultures, evitant així una avenència i procurant afavorir la unitat d'Espanya (diveideix i seràs vencedor). Però m'allunye del tema, tot i que no massa.

Estic d'acord amb l'exposició feta al text de l'evolució, de la pèrdua deplorable de gran quantitat de llengües al món com a conseqüència d'una fagocitosi global de les llengües dels estats poderosos. Per molt que, com es diu a la conclusió, els governs autonòmics o estats proven de mantindre la llengua, pareix una invasió quasi inevitable la submissió a la que som sotmesos. Sense anar més lluny, no cal més que observar una cartellets que, amb molt bona intenció, anuncien (en un territori de llengua nostra com puga ser València), el típic: "Ací atenem bé i en valencià". Em sembla paradògic que en una zona de llengua co-oficial (on s'ha parlat sempre aquesta) avui en dia siga una virtut que haja de se anunciada.

En fi, esperem que el text que hem llegit tinga uns successors informatius que parlen de que s'ha aconseguit aturar aquesta desertització lingüística. Em pareix que, altrament, qualsevol dia eixirem al carrer i ens atendran en anglés.

Puntuació: 7

COMENTARI 4

El comentari crític del text consta de dos grans apartats: en el primer s'analitza la coherència, adequació i cohesió del text i en el segon es fa una valoració personal del mateix.

El resum del text és el següent: hi ha dos qüestions polítiques que han afectat la pluralitat lingüística al món. El primer va ser la colonització als territoris ocupats només: només la llengua dels colonitzadors era la important. El segon va ser la idea de que per a cada Estat només hi havia una llengua. Això va provocar la pèrdua de moltes llengües i ara alguns governs prenen mesures, però la posició social d'una llengua depèn de si és oficial i de si s'utilitza a tots els àmbits.

El tema del text és la reducció de la pluralitat de llengües al món per qüestions polítiques. El títol del text és temàtic parcial perquè esmenta els factors polítics però no diu que són la causa de la pèrdua de llengües al món. Dins de la isotopia trobem "pèrdua" (línia 1), "diversitat lingüística" (línia 2), colonització (línia 3), "llengües" (línia 10) i "oficials" (línia 20).

Passem ara a l'esquema organitzatiu del text. El text es pot dividir en: introducció (línia 2), on s'enuncia el tema del qual es va a parlar al llarg del text, desenvolupament (línies 2 a 17), on s'expliquen els dos factors polítics que ha provocat la reducció de llengües al món: la colonització i la idea de que a cada Estat li correspon només una llengua, i s'explica que la conseqüència d'això va ser la pèrdua de llengües als territoris colonitzats; i la conclusió (línies 18-21), on s'exposa la tesi.

Cal destacar que els dos primers pràgrafs són molt expositius perquè desenvolupen dos idees i alhora són la causa d'allò que s'explica al tercer paràgraf, que és la conseqüència.

La tesi de l'autor és que la posició social de les llengües depén de si són oficials o no, o siga, depén de si s'utilitza als àmbits acadèmic, administratiu i dels mitjans de comunicació. Els arguments que empra l'autor són, sobretot, veritats evidents que expliquen fets històrics com "la llengua dels poderosos (...) va passar a ser la prestigiosa (línia 6-7) o "la colonització va produir una pressió política enorme per deixar de parlar les llengües locals (línies 13-14).

L'estructura temàtica del text és climàtica perquè la tesi és climàtica perquè es troba en les últimes línies.

L'organització temàtica és derivada als dos primers paràgrafs perquè s'expliquen els dos factors polítics, i lineal en el conjunt del text, perquè de la causa, que són els dos primers paràgrafs, s'extrau la conseqüència, el tercer i el quart.

L'àmbit d'ús del text és l'acadèmic perquè es tracta d'un fragment d'un llibre (això és el seu gènere) on es parla de les llengües al món. El tipus de text és expositivoargumentatiu per la seua finalitat d'explicar les causes de la reducció de la pluralitat lingüística i convèncer de que el reconeixement social d'una llengua depén del seu ús als àmbits formals.

El text està escrit en un registre estàndard per l'àmbit en què se situa i es pot veure en el lèxic que utilitza en el que només destaquen "subjugació" (línia 16) i "assimilació lingüística (línia 16) com a tecnicismes o paraules d'un registre més formal i culte.

Quant a la polifonia, trobem l'autor model, un hom culte amb formació acadèmica molt qualificada i coneixedor de les situacions que han provocat la reducció de les llengües. El lector model és un home o dona adult/a amb interès en el tema que es parla i formació acadèmica alta. No trobem la presència de locutor al text perquè no està modalitzat.

La funció del llenguatge que predomina és la referencial o representativa. Això es troba molt relacionat amb la modalitat oracional que predomina: l'enunciativa. Alguns exemples són "dos fets han afectat dràsticament la diversitat lingüística" (línia 2) i "els governs adopten mesures polítiques que afecten en gran mesura el futur de moltes llengües" (línies 18-19).

Al text predomina la impersonalitat amb l'ús de la tercera personal del plural "dos fets han afectat dràsticament la diversitat lingüística", "els factors polítics són els més esmentats" (línia 1) i amb l'ús de la tercera personal del singular en tot el text "la idea d'un estat, una llengua es va estendre ràpidament" (línies 9-10). Només destaca la paraula "nou" (línia 3) entre cometes per assenyalar que les terres colonitzades no eren un nou món, però així és com ho deien fa segles.

Respecte a la cohesió lèxica, senyalem la paraula "llengua" (línia 9) i la seua família "llengües" (línia 1) i "lingüística" (línia 2). La paraula "llengües" és repetida en moltes ocasions al llarg del text per a cohesionar-lo. Dins del camp semàntic de "colonització" (línia 3) està "ocupació" (línia 5), poderosos (línia 6), "ocupants", "colonitzadors" (línia 17). Dins de l'hiperònim "nou món" (línia 3) es troben els territoris que el componen, els hipònims "Austràlia" (línia 14), "Amèrica del Nord", "Amèrica del Sud", "Àfrica" (línia 15).

Pel que fa a la cohesió gramatical, primer tenim els elements fòrics. Algunes anàfores són "la" (línia 6), una anàfora d'identitat total que es refereix a "llengua", i "que" (línia 18), una extensió de l'anàfora.

No trobem díctics personals perquè el text no està modalitzat ni té presència de locutor ni d'al·locutari.

La majoria dels verbs estan en passat perquè narren els fets històrics com "va donar" (línia 3), o "va comportar" (línia 7), excepte a l'últim paràgraf que està en present perquè parla d'actualitat.

En la meua opinió, el text parla d'un tema que hauria de ser d'interés general perquè totes les persones usem les llengües per a comunicar-nos. En especial, és d'interés per a aquells que la seua llengua ha sigut menyspreada pels motius que es diuen al text.

La pluralitat i diversitat de llengües reflecteix la riquesa de les persones i de les cultures al món. Totes les llengües són importants perquè totes serveixen per a que les persones es comuniquen, s'expressen, pensen. Per això, s'han de protegir les llengües, per a assegurar la diversitat i la comunicació entre les persones, tan important en un món global. La llengua és un reflex d'un pensament i tot el món té dret a expressar-se en la llengua que vulga, en la seua pròpia.

Puntuació: 6'8